

Wij wensen elk een vreedevolle kersttijd en een vertrouwvol 2019

De natuur spreekt niet in woorden,
maar in de universele taal van de stilte

Kerstmis

Wij kunnen de traditie niet doorbreken. Waarom niet? Omdat het hier om een kosmisch verschijnsel gaat dat zich onttrekt aan elke literaire interpretatie, en ook aan elke cultuur. Het is een wetenschappelijk feit: de dag waarop de dagen weer beginnen te lengen. Maar, na de donkere dagen komt het licht terug. Dat kunnen wij, moderne westerlingen, ons niet goed meer verbeelden. Maar toen de winters nog echt donker, koud, doods en lang waren, had dit – ook buiten alle religieuze interpretaties om – een diepe existentiële betekenis. Ook een mysterieuze betekenis: men had immers geen verklaring voor dit verschijnsel.

Ik ben echter een natuurmens en dat betekent dat de ritmen van de natuur voor mij een grote betekenis hebben. Dit wordt nog versterkt door mijn kennis van het taoïsme, dat drager is van het *yin-yang*-ritme. Maar ik ben er ook emotioneel mee verbonden. Ik geef toe dat ik in die donkere dagen altijd in een stemming ben, die gekenmerkt is door stilte, door ontroering, door weemoed. Ik dank dit eerder aan de zonnewende dan aan het 'kindeke Jezus'. Dit laatste is voor mij het volkse complement van het kosmische verschijnsel van de zonnewende.

Ulrich Libbrecht, fragment uit *Last Writings*, geschreven op Kerstavond 2014.

Geen muren rond culturen

In deze nieuwsbrief willen we de websitepublicatie van het boek *Geen muren rond culturen* onder de aandacht brengen.

"Ik wens een burger van de wereld te zijn, een medeburger van allen, of liever nog: een pelgrim"

Op de achterkant van het boek:

In de voortuinen van de wereld-ons-dorp tiert het onkruid van cultureel chauvinisme. Groeiend Europees bewustzijn wordt beantwoord door woekerend nationalisme en culturele eigengereidheid van de dominante blokken. Groeiend mondiaal bewustzijn kan het economisch egoïsme van de machtigen niet temmen. Een tweeslachtige situatie...

Heeft een wereldcultuur bestaansrecht? En wat doen we dan met die kleine én rijke culturen – zoals de onze? Overboord gooien en laten opgaan in één grote wereldcultuur? Of is er een tussenweg? Ulrich Libbrecht gelooft niet dat de westerse samenleving de beste van alle werelden is, weigert andere beschavingen te benaderen vanuit de eigen opvattingen, verzet zich tegen intolerante zelfgenoegzaamheid. Maar anderzijds houdt hij ook van Vlaanderen...

Geen muren rond culturen is een oefening in gelijkwaardigheid, een zoektocht ook naar evenwicht tussen de eigen cultuur en de aantrekkingskracht van 'den vreemde'. Een zeer rijk boek. Soms uitdagend, altijd spits en vernieuwend.

[Klik hier om het integrale boek in te zien](#)

Hier kan je je [gegevens inzien en wijzigen](#).

Wens je deze nieuwsbrief niet meer te ontvangen: [afmelden](#)

Website

Deze e-mail is verstuurd aan [{{email}}](#). • Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • U kunt ook uw [gegevens inzien en wijzigen](#). • Voor een goede ontvangst voegt u info@libbrechtgenootschap.org toe aan uw adresboek.

